

но понеже расте скоро, добы слѣдъ три години двадесять ноги высочена, и стебло-то му бѣ забыколено на верхъ отъ много гроздове узрѣлъ плодъ. Павелъ като премнна по случай отъ тамо, восхитиси отъ радость ради това велико древо, кое-то бѣ видѣлъ весма малко зерно да ся сѣе отъ негова-та пріятелка; но при това потонися въ скорбь, като мысляше отъ тойзи знакъ много-временно-то ѣ отсутствіе. Предмети-те кои-то гледаме ежедневно, не оставятъ насъ да разумѣме скорость-та на нашій животъ; защо-то остарѣватъ съ насъ чрезъ една нечувствителна старость. Кои-то обаче предметы виждаме нечаянно като доста время не ги бѣхме видѣли, тѣ ни извѣстятъ съ колко острота истича рѣка-та на нашы-те дни. Павелъ удиви ся и смутися като видѣ това велико и многоплодно папицено древо, какъ-то единъ путешественникъ, слѣдъ многогодишно отсутствіе удивлявася като не нахожда современницы-те си и като гледа нѣхвы-те сынове кои-то бѣ оставилъ на боска че са станали отцы на чада. На времени искаше да го отсѣче защо-то му показуваше явно много-то преминало время отъ отшествіе-то Виргинійно; а навремени, като го